

Donato Carrisi

Het tribunaal van de ziel

Vertaald uit het Italiaans door Henrieke Herber en Karoline Sabbatino

Omslagontwerp Bureau Beck
Omslagillustratie © Brooke Shaden

Oorspronkelijke titel *Il tribunale delle anime*
© 2011 Donato Carrisi
© 2012 Nederlandse vertaling Henrieke Herber, Karoline Sabbatino en
Uitgeverij Wereldbibliotheek bv
Spuistraat 283 · 1012 VR Amsterdam

www.wereldbibliotheek.nl

ISBN 978 90 284 2463 0
e-book 978 90 284 4027 2

0:03 uur

Het was een adres buiten de stad. Vanwege het noodweer en omdat het navigatiesysteem de weg niet kon vinden, hadden ze er meer dan een halfuur over gedaan om de afgelegen plek te bereiken. Als het lantaarntje aan het begin van de oprijlaan niet had gebrand, zouden ze hebben gedacht dat er niemand woonde.

De ambulance reed stapvoets langs de tuin, die er verwaarloosd bij lag. Het zwaailicht wekte met mos bedekte nimfen en verminkte venussen uit hun slaap, een bevroren glimlachje om hun mond, hun elegante bewegingen half afgemaakt. Ze dansten roerloos, speciaal voor hen.

Er doemde een oude villa op, als een soort veilige haven in de storm. Binnen was geen licht te ontdekken, maar de deur stond open.

Er werd op hen gewacht.

Ze waren met z'n drieën. Monica, een jonge internist die nachtdienst had op de Eerste Hulp. Tony, een verpleegkundige, heel ervaren in nood-situaties. En de chauffeur, die in de ambulance bleef zitten terwijl de andere twee de storm trotseerden en op het huis af liepen. Voordat ze de drempel over stapten, riepen ze een paar keer luidkeels: 'Hallo.'

Er kwam geen antwoord. Ze liepen naar binnen.

Er hing een muffe lucht; een rij lampen verspreidde een flauw, oranjeachtig licht in een lange gang met donkere muren. Rechts voerde een trap naar de bovenverdieping.

In de kamer aan het eind van de gang zagen ze iemand op de grond liggen.

Ze renden eropaf en kwamen terecht in een huiskamer waar de meubels waren afgedekt met witte doeken, met uitzondering van een versleten leunstoel die in het midden van de kamer was neergeplant, recht voor een antiek model televisie. Eigenlijk deed de hele kamer oud aan.

Monica hurkte neer bij de man die op de grond lag en naar adem snakte. 'Hij is cyanotisch,' constateerde ze.

Tony controleerde of de luchtwegen vrij waren en zette een zuurstofkapje over het gezicht van de man, terwijl Monica met een lampje zijn irissen controleerde.

Hij leek hoogstens vijftig jaar oud en hij was bewusteloos. Hij droeg een streepjespyjama, leren pantoffels en een kamerjas. Hij oogde slonzig; hij had een baard van een paar dagen en het weinige haar dat hij had zat in de war. In zijn hand hield hij nog de mobiele telefoon geklemd waarmee hij het alarmnummer had gebeld, klagend over hevige pijn op zijn borst.

Het dichtstbijzijnde ziekenhuis was het Gemelli. Bij een code rood voegde de dienstdoende arts zich bij het personeel van de eerst beschikbare ambulance.

Om die reden was Monica daar, in die kamer.

Op de vloer lagen een omgevallen tafeltje, een gebroken kommetje, melk en koekjes en een plas urine. Waarschijnlijk was de man onwel geworden terwijl hij tv zat te kijken en had hij het in zijn broek gedaan. Een klassiek geval, dacht Monica. Man van middelbare leeftijd, alleenwonend, krijgt een hartaanval en wordt, als hij er niet in slaagt om hulp te roepen, gewoonlijk dood gevonden als de burens de stank beginnen te ruiken. Maar in die afgelegen villa zou dat niet gebeurd zijn. Als hij geen naaste familieleden had, hadden er jaren voorbij kunnen gaan voordat iemand zou ontdekken wat er met hem was gebeurd. Ze had het gevoel dat ze deze scène al eerder had gezien, en kreeg medelijden met de man. Totdat ze zijn pyjamajasje losknoopte voor de hartmassage. Op zijn borst stonden twee woorden getatoeëerd:

KILL ME

Arts en verpleegkundige deden net alsof ze het niet zagen. Het was hun taak een leven te redden. Maar vanaf dat moment voerden ze elke handeling uit met overduidelijke voorzichtigheid.

‘De saturatie daalt,’ zei Tony, nadat hij de waarden van de pulsoximeter had gecontroleerd. Er kwam geen lucht in zijn longen.

‘We moeten intuberen, anders is hij weg.’ Monica pakte de laryngoscoop uit haar tas en kroop achter het hoofd van de patiënt om ruimte te maken voor Tony.

Plotseling zag ze een geschokte blik in de ogen van de verpleegkundige. Ze kon zijn uitdrukking niet plaatsen. Tony was een professional, voorbereid op elke situatie, maar iets had hem uit zijn evenwicht gebracht. Iets wat zich recht achter haar bevond.

In het ziekenhuis kende iedereen het verhaal van de jonge dokter en haar zus. Niemand was er ooit rechtstreeks met haar over begonnen, maar zij merkte het als ze haar bekeken met een blik vol medelijden en bezorgdheid, terwijl ze zich afvroegen hoe iemand kon leven met zo’n last.

Daar, in die kamer, had de verpleegkundige zo’n zelfde uitdrukking op

zijn gezicht, maar dan vermengd met schrik. Dus draaide Monica zich even om en zag ook zij wat Tony had gezien: *een losse rolschaats, neergegoot in een hoek van de kamer, rechtstreeks afkomstig uit de hel.*

Hij was rood, met gouden gespen. Precies als zijn tweelingbroertje dat niet daar lag, maar in een ander huis, in een ander leven. Monica had ze altijd een beetje kitsch gevonden. Maar Teresa beweerde dat ze vintage waren. Ook zij waren een tweeling, dus had Monica het gevoel gehad dat ze zichzelf zag toen het lichaam van haar zus werd teruggevonden op de open plek aan de rivier, op een ochtend in een koude decembermaand.

Ze was pas eenentwintig en ze hadden haar keel doorgesneden.

Ze zeggen dat tweelingen hetzelfde voelen, ook al zijn ze kilometers bij elkaar uit de buurt. Maar Monica geloofde daar niet in. Zij had niets van angst of gevaar gevoeld toen Teresa op een zondag ontvoerd werd, na een middagje rolschaatsen met haar vriendinnen. Haar lichaam werd een maand later teruggevonden in dezelfde kleren als waarin ze was verdwenen.

Met die rode rolschaats, die als een groteske prothese aan de voet van het lijk zat.

Zes jaar lang had Monica hem bewaard, zich afvragend wat er met de andere was gebeurd en of ze die ooit zou terugvinden. Hoe vaak had ze niet geprobeerd om zich het gezicht van de ontvoerder voor te stellen? Hoe vaak had ze niet die persoon gezocht tussen onbekenden die ze tegenkwam op straat? Op den duur was het een soort spel geworden.

Nu had Monica het antwoord misschien wel vlak voor haar neus.

Ze keek naar de man die voor haar lag. Zijn stevige, ruwe handen, de haren die uit zijn neusgaten staken, de urinevlek in het kruis van zijn broek. Hij zag er niet uit als een monster, zoals ze zich altijd had voorgesteld. Hij was van vlees en bloed. Een banaal schepsel, nog met een zwak hart ook.

Tony bracht haar terug naar de werkelijkheid. ‘Ik weet wat er door je hoofd gaat,’ zei hij. ‘We kunnen stoppen wanneer je wilt. En hier blijven wachten tot er gebeurt wat er moet gebeuren... Jij mag het zeggen. Niemand komt het te weten.’

Hij was degene die met het voorstel kwam, misschien omdat hij haar had zien aarzelen, de laryngoscoop zwevend boven de naar adem snakende man. Opnieuw keek Monica naar zijn borst.

KILL ME.

Misschien was dat wel het laatste wat de ogen van haar zus hadden gezien terwijl hij haar als een slachtdier de keel doorsneed. Geen woordje van troost, zoals er zou moeten zijn voor elk schepsel dat dit leven voor altijd verlaat. Op die manier had haar moordenaar een spelletje met haar

willen spelen. En hij had erom moeten lachen. Misschien ook had Teresa gesmeekt om haar eigen dood, als het maar snel afgelopen was. Woedend kneep Monica in de steel van de laryngoscoop; haar knokkels werden wit.

KILL ME.

De lafaard had die woorden op zijn borst laten tatoeëren, maar toen hij onwel was geworden had hij het alarmnummer gebeld. Hij was net als alle anderen. Ook hij was bang om te sterven.

Monica groef in haar geheugen. Wie Teresa had gekend, zag in Monica slechts een bedrieglijk duplicaat, een wassen beeld uit een museum, een droevige kopie. Voor haar familie vertegenwoordigde zij datgene wat haar zus had kunnen zijn en nooit zou worden. Ze zagen hoe zij ouder werd en ze zochten Teresa. Nu had Monica de kans om zich te onderscheiden en de geest van haar tweelingzus die in haar huisde te bevrijden. Ik ben arts, bracht ze zichzelf in herinnering. Ze had een sprankje medelijden willen voelen voor de sterveling die voor haar lag, of angst voor een hogere macht, of iets wat leek op een teken. Maar ze realiseerde zich dat ze niets voelde. Dus probeerde ze wanhopig op zoek te gaan naar twijfel, iets wat haar ervan overtuigde dat die man niets te maken had met de dood van Teresa. Maar hoe ze er ook over nadacht, er bestond maar één reden waarom die rode rolschaats daar lag.

KILL ME.

En in die verschrikkelijke situatie realiseerde Monica zich dat ze haar beslissing al had genomen.